

More Opportunities for Every Child

REPORT REALIZACJA I OCENA SZKOLEŃ DLA NAUCZYCIELI

Photo by Sincerely Media, Unsplash

Maggiolini S., Molteni P., Aseda M. M., Averty M., Baquero E. T., Borowska B., Castelnovo E., Chmurzynska I., Ciprian Z., Czech Dysput A., d'Alonzo L., Del Mar Gomez M., Domagała-Zyśk E., Dudit C., Le Mouillour S., Legal J., Martynowska K., Monguzzi V., Osete Y., Potiron A., Sala R., Salas Labayen M. R., Smietanska B., Zanfroni E.

Co-funded by the Erasmus+ Programme of the European Union

The European Commission support for the production of this publication does not constitute an endorsement of the contents which reflects the views only of the authors, and the Commission cannot be held responsible for any use which may be made of the information contained there in.

PROJECT ID: 2019-1-IT01-KA202-007401

Partner

03

SPRAWOZDANIE

REALIZACJA I OCENA SZKOLENIA

WŁOCHY

Krótką prezentacja projektu

Promowanie wysokiej jakości kultury pedagogicznej wspierającej edukację przedszkolną stanowi jeden z priorytetów edukacyjnych polityki europejskiej. Projekt unijny MOEC- *More Opportunities for Every Child* jest finansowany przez Komisję Europejską w ramach Programu Erasmus+ KA2 - *Współpraca na rzecz innowacji i wymiany dobrych praktyk*. Jest on powiązany z celami Europejskiej Agendy 2030 związanymi z zagwarantowaniem równego startu dla wszystkich dzieci oraz zmniejszeniem wad i nierówności społecznych.

Koordynatorem projektu jest *Centro studi e Ricerche sulla Disabilità e la Marginalità* (CeDisMa) z Università Cattolica del Sacro Cuore. Partnerstwo międzynarodowe jest istotne, ze względu na sieć współpracy pomiędzy czterema europejskimi uniwersytetami katolickimi (oprócz UCSC, l'Università Catholique del'Ouest, Anger, Francja; Universidad Pontificia Comillas, Madryt, Hiszpania; Katolicki Uniwersytet Lubelski Jana Pawła II, Lublin, Polska) oraz pięcioma przedszkolami (dwie szkoły włoskie: IC "Falcone Borsellino", Offanengo, CR; Scuola dell'Infanzia "Gabrio Piola", Giussano, MB).

Projekt ma na celu podtrzymanie osiągania i rozwijania kompetencji u nauczycieli przedszkolnych pracujących w coraz bardziej złożonych środowiskach. Jest to możliwe dzięki stworzeniu narzędzi pedagogicznych do obserwacji i wykrywania trudności rozwojowych u dzieci w wieku przedszkolnym. Według ostatniego badania danych wydanego przez MIUR (źródło: MIUR - DGCASIS - Ufficio Gestione Patrimonio Informativo e Statistica - Rilevazioni sulle scuole- Maggio 2019), godny uwagi jest wzrostowy trend orzeczeń o niepełnosprawności we włoskich szkołach: "uczniów z orzeczoną niepełnosprawnością jest dwa razy więcej niż 20 lat temu (w roku szkolnym 1997/1998 było ich 123.862). Wzrost ten, niewątpliwie związany z poprawą procesu badań przesiewowych, jest godny uwagi, biorąc pod uwagę zmniejszającą się liczbę uczniów uczęszczających do szkół w ciągu ostatnich 20 lat". Szczególnie w przedszkolu, pomiędzy SY 1997/1998 a SY 2017/2018, liczba dzieci z niepełnosprawnością wzrosła z 0,8% ogółu dzieci do 2,1%.

Spotkanie Kick-Off projektu odbyło się w Madrycie między 4th a 8th listopada 2019 roku i było punktem wyjścia do planowania i dyskusji między partnerami. Celem było znalezienie narzędzi niezbędnych w definiowaniu potrzeb doświadczanych przez nauczycieli podczas codziennej pracy.

W ciągu trzech lat badań zostanie wdrożony zestaw narzędzi promujący profesjonalne podejście zorientowane na identyfikację wielu różnic obecnych w środowisku edukacyjnym. Wraz z innowacyjnymi strategiami pracy i współpracy, będzie to promować szkołę integracyjną, opartą na zasadach sprawiedliwości i personalizacji. Zgodnie z ogólnymi i szczegółowymi celami projektu MOEC, włoska praca zespołowa promowała szkolenia edukacyjne zarówno dla kolegów zaangażowanych w projekt badawczy, jak i tych, którzy nie są jego bezpośrednią częścią. Skoncentrowano się na wykryciu potrzeb edukacyjnych nauczycieli za pomocą kwestionariusza.

Szkolenie zostało zaprojektowane według następujących tematów:

- 1- *Zacznij od nas: zespół wychowawczy jako podstawowy zasób w szkole (prof. G. Zampieri)*
- 2- *Metapoznanie: strategie, działania i narzędzia dla każdego (prof. A. Conti)*
- 3- *Jak i kiedy obserwować dziecko: w celu stworzenia narzędzia operacyjnego (prof. L. Costantino)*
- 4- *Etapy rozwoju dzieci w wieku przedszkolnym dla właściwego zrozumienia potencjalnych zaburzeń i trudności (prof. dr hab. B. Brugnoli)*

Opis szkolenia

Moduł 1: Zacznij od nas: zespół wychowawczy jako podstawowy zasób w szkole (osobiście)

Budowanie ściśle współpracującego zespołu, zdolnego do działania w synergii i jedności, ma fundamentalne znaczenie dla skutecznych i włączających interwencji edukacyjnych. Jest to ważne z różnych powodów, m.in. ze względu na złożoność relacji wymaganych dla odpowiedniego działania planistycznego.

Szkolenie ma na celu zaoferowanie nauczycielom możliwości zastanowienia się nad rolą zespołu wychowawczego jako fundamentalną dla skuteczności i trwałości w opiece nad dziećmi w wieku przedszkolnym, zwłaszcza w warunkach zagrożenia.

W szczególności cele szkolenia skupiają się na trzech głównych tematach:

- Zastanowienie się nad znaczeniem efektywnej pracy w zespole;
- Stworzenie warunków do rozpoczęcia procesu doskonalenia pracy zespołu;
- Stworzenie odpowiednich warunków emocjonalnych, organizacyjnych i zarządczych do realizacji uczuć zaufania w grupie.

Metodyka: Spotkanie zostało poprowadzone na przemian z ćwiczeniami praktycznymi dotyczącymi każdego tematu szkoleniowego z czasem na osobiste refleksje i teoretyczną racjonalizację. Zajęcia prowadzone były poprzez pracę indywidualną, w parach i w grupach.

Czas: 4 godziny, luty 2020 r.

Uczestnicy: 20 nauczycieli i wychowawców współpracujących z przedszkolami wchodzącymi w skład projektu.

Moduł 2: Metapoznanie: strategie, działania i narzędzia dla każdego i dla wszystkich

Badania nad metapoznaniem podkreślają znaczenie podejścia metapoznawczego w dydaktyce od przedszkola, dzięki rozwojowi wiedzy o umyśle i jego funkcjonowaniu. Rozwój myślenia metapoznawczego jest warunkiem sukcesu szkolnego i jest ściśle powiązany z emocjonalnymi i motywacyjnymi cechami osobowości dziecka. Jednak bardzo niewiele badań koncentruje się na tych umiejętnościach na etapie wczesnej edukacji, a wielu nauczycieli przedszkolnych, choć dostrzega wartość tego podejścia, nie zawsze potrafi w praktyce przyjąć wskazówki edukacyjne wynikające z tej perspektywy.

W szczególności cele szkolenia rozwijają się od pięciu głównych tematów:

- Poznanie głównych teorii i praktyk metakognitywnych;
- Zachęcenie i dostarczenie narzędzi do obserwacji i wdrażania dydaktyki metakognitywnej w przedszkolu;
- Zwiększenie świadomości na temat roli stylów uczenia się oraz cech emocjonalnych i motywacyjnych związanych z procesem uczenia się;
- Testowanie i dzielenie się ćwiczeniami praktycznymi;
- Dostarczenie wskazówek do myślenia o dydaktyce metakognitywnej, związanych z różnymi polami doświadczeń.

Metodologia: Przeprowadzono dwa Webinaria na platformie Blackboard Ultra, wspierane przez Università Cattolica del Sacro Cuore. W szczególności prezentacja dostarczyła: slajdy, ćwiczenia praktyczne indywidualne i grupowe, dyskusje; wskazówki bibliograficzne i sitograficzne z narzędziami operacyjnymi do obserwacji i interwencji.

Czas: 4 godziny, maj 2020 r.

Uczestnicy: 60 profesjonalnych pracowników przedszkoli biorących udział w projekcie (nauczyciele, wychowawcy, koordynatorzy, dyrektorzy, administratorzy).

Moduł 3: Jak i kiedy obserwować dziecko: dla stworzenia narzędzia operacyjnego

Umiejętność kształtowania prawidłowej postawy obserwacyjnej można niewątpliwie uznać za kompetencję podstawową dla każdego, kto pracuje w obszarze edukacyjnym.

Obserwacja oznacza otwarcie się na drugiego człowieka w postawie bezwarunkowej akceptacji tego, co nowe i inne. Jest to kwestia przyjęcia gotowości do słuchania oczyszczonego ze stereotypów, przekonań i osobistych osądów, aby spróbować uchwycić w drugiej osobie jej wyjątkowość i oryginalność jako osoby. W ciągu ostatnich lat wzrosła liczba interwencji związanych z działaniami obserwacyjnymi. Z jednej strony ożywiło to włoską dyskusję pedagogiczną, prowadząc do podniesienia standardów jakości w przedszkolu. Z drugiej strony nie zawsze prowadziło do uzyskania trwałych kompetencji przydatnych w codziennym życiu zawodowym.

Jednak odpowiednie myślenie o celach, metodach, potencjalności i granicach obserwacji jest ważną okazją do jej przybliżenia i promowania jej wartości dla edukatorów i nauczycieli. W szczególności omawiane tematy podczas pierwszego spotkania to:

- Podejście obserwacyjne;
- Obserwacja systematyczna;
- Zastosowanie narzędzi ułatwiających obserwację;
- Znaczenie opieki nad dzieckiem i jego rodziną.
- Pierwsze spotkanie było przygotowaniem do drugiego, podczas którego przeanalizowano narzędzie wczesnej interwencji.

Metodologia: Przeprowadzono dwa Webinaria na platformie Blackboard Ultra, wspierane przez Università Cattolica del Sacro Cuore. W szczególności prezentacja

dostarczyła: slajdy, ćwiczenia praktyczne indywidualne i grupowe, dyskusje; wskazówki bibliograficzne i sitograficzne z narzędziami operacyjnymi do obserwacji i interwencji.

Czas: 4 godziny, maj 2020 r.

Uczestnicy: 60 profesjonalnych pracowników przedszkoli biorących udział w projekcie (nauczyciele, wychowawcy, koordynatorzy, dyrektorzy, administratorzy).

Moduł 4: Etapy rozwoju dzieci w wieku przedszkolnym dla właściwego zrozumienia potencjalnych zaburzeń i trudności

Można sądzić, że głębokie zrozumienie ludzkiego umysłu to jeszcze długa droga. Ostatnie dekady doprowadziły jednak do rewolucyjnych osiągnięć powodujących z jednej strony zmianę paradygmatu teorii i praktyki w dziedzinie pedagogicznej i wychowawczej. Z drugiej strony, nowe idee i intuicje dostarczyły podstaw naukowych. Podkreśliło to zarówno konsekwencje, jakie neuronauka może mieć w nauczaniu i uczeniu się, jak i potrzebę integracji podejścia naukowego z aspektami poznawczymi i relacją umysł-ciało, aby zapewnić jednolitą perspektywę osoby.

Wszystko to przekłada się na ważne implikacje dla refleksji i działań pedagogicznych. Jakość środowiska wychowawczego, z całą złożonością, jaką niesie ze sobą to pojęcie, nie jest więc czymś, co można uznać za pewnik, ale wymaga, ze względu na głębię tego, co wchodzi w grę, stałej uwagi i pracy.

Spotkania modułu "Fazy **rozwoju dzieci w wieku przedszkolnym dla właściwego zrozumienia potencjalnych zaburzeń i trudności**" odbywały się zdalnie na Platformie internetowej. Dwie grupy pracowały równolegle 5th i 11th czerwca 2020 roku, co zapewniło odpowiednią ilość czasu na omówienie tematu.

Duża liczba uczestników i tryb zdalny nie sprzyjały pogłębianiu wiedzy i aktywnemu uczestnictwu w dyskusji. Stwierdzono jednak żywe zainteresowanie wspomnianymi tematami.

Tematami dwóch spotkań są:

- Perspektywa "specjalnych potrzeb edukacyjnych": od podejścia klinicznego do edukacyjnego;
- Modele odniesienia: ekologiczny, biopsychospołeczny, rodzinno-centralny, uczestnictwa; od oceny funkcji do obserwacji funkcjonowania;
- Multidyscyplinarność i interdyscyplinarność;
- Teoretyczny model neurokonstruktywizmu: sieć neuronowa;
- Uczenie się i nauczanie;
- Regulacja i zaburzenia neurorozwojowe.

Temat został przedstawiony za pomocą slajdów, a pytania uczestników za pośrednictwem czatu umożliwiły połączenie teorii z rzeczywistymi sytuacjami. Pokazało to doświadczenia sieciowe pomiędzy szkołą, rodziną i służbami.

Metodologia: Przeprowadzono dwa Webinaria na platformie Blackboard Ultra, wspierane przez Università Cattolica del Sacro Cuore. W szczególności prezentacja dostarczyła: slajdy, ćwiczenia praktyczne indywidualne i grupowe, dyskusje; wskazówki bibliograficzne i sitograficzne z narzędziami operacyjnymi do obserwacji i interwencji.

Czas: 4 godziny, czerwiec 2020 r.

Uczestnicy: 60 profesjonalnych pracowników przedszkoli biorących udział w projekcie (nauczyciele, wychowawcy, koordynatorzy, dyrektorzy, administratorzy).

Ocena szkolenia i informacje zwrotne od uczestników

Szkolenie bezpośrednie (Moduł 1) zostało docenione przez nauczycieli, ponieważ pozwoliło im wydobyć osobiste doświadczenia i podzielić się aspektami swojego wnętrza.

Jak widać, interfejs szkolenia twarzą w twarz obejmuje interakcję międzyludzką, a to oznacza łatwiejsze komunikowanie i dzielenie się pewnymi ważnymi dla praktyki zawodowej kwestiami, takimi jak: jak naprawdę promować synergię, by zaoferować maksymalne wsparcie dziecku niepełnosprawnemu, lub w procesie certyfikacji? Jak sprawić, by cechy osobiste i umiejętności różnych nauczycieli w zespole pozytywnie na siebie oddziaływały?

Niektóre ćwiczenia w parach i małych grupach doprowadziły do emocjonalnych momentów i głębokich uczuć. Podczas racjonalizacji miało miejsce wysokie uczestnictwo, które pozwoliło nauczycielom uświadomić sobie znaczenie pracy zespołowej. Ogólnie rzecz biorąc, szkolenie miało pozytywny wpływ.

Szkolenie zdalne miało pozytywne cechy: ćwiczenia praktyczne dotyczące indywidualnych stylów uczenia się i obserwacja dzieci, wraz z adaptacją do trybu zdalnego, zostały docenione. Nauczyciele byli dobrze zorganizowani dzięki feedbackowi przeprowadzonemu przez osoby kontaktowe z każdej szkoły. W tej sytuacji przydatne było podzielenie aktywności na dwa różne momenty, co pozwoliło na personalizację interwencji i eksperymentowanie z narzędziem obserwacyjnym. Spotkanie zostało zarejestrowane; dlatego nie tylko nieobecni nauczyciele mogli przejrzeć film, ale także ci, którzy uczestniczyli, mieli możliwość późniejszego przejrzania niektórych fragmentów szkolenia, które uznali za szczególnie ważne.

Oprócz pozytywnych cech, szkolenia zdalne mają również słabe strony: z jednej strony, nauczanie cyfrowe pomaga w przekazywaniu wiedzy teoretycznej, ale z drugiej strony utrudnia ćwiczenia praktyczne i część warsztatową (kontakt twarzą w twarz ułatwia komunikację, informacje zwrotne, ponowne przetwarzanie treści i testowanie kompetencji). Odległość fizyczna i duża liczba uczestników ograniczyły możliwości dyskusji. Ponadto, z powodu problemów technicznych, nie było możliwe oglądanie filmów, które mogłyby rozjaśnić szkolenie.

FRANCJA

Krótką prezentacja projektu

Projekt szkoleniowy skierowany jest do 16 nauczycieli szkoły Notre-Dame de la source, do której uczęszcza kilku uczniów ze specjalnymi potrzebami edukacyjnymi, zgodnie z francuskim modelem szkoły integracyjnej wdrożonym dzięki ustawie o orientacji z 2013 roku. Zespół kształcił tych uczniów z uwzględnieniem wzorców kształcenia początkowego, które w przypadku niektórych z nich sięga od 15 do 25 lat wstecz, z uwzględnieniem tekstów prawnych odnoszących się do szkolnictwa integracyjnego.

Już na wstępie widać, że nauczyciele wypracowali różne praktyki, zwracając szczególną uwagę na uczniów o specjalnych potrzebach edukacyjnych. Jednak nie wszyscy mają te same odniesienia, te same metody, te same podejścia, w zależności od ich koncepcji nauczania i kontekstu.

Wśród najważniejszych potrzeb szkoleniowych nauczyciele wskazują: definicję specjalnych potrzeb edukacyjnych, wiedzę o zaburzeniach, identyfikację trudności, ocenianie, metody nauczania, komunikację. W szczególności nauczyciele oczekują uznania wzorców praktyki pedagogicznej. Program szkolenia nie może być do tego sprowadzony i zawiera elementy wiedzy i rozumienia znaczenia edukacji włączającej, aby pomóc nauczycielom umieścić się w nowym paradygmacie, którego jeszcze nie zidentyfikowali.

Program szkolenia koncentruje się na ogólnych punktach odniesienia edukacji włączającej, z orientacją historyczną z jednej strony i koncepcyjną z drugiej. Część historyczna dotyczy orientacji politycznych i instytucjonalnych na poziomie makro, takich jak konwencje i karty na poziomie globalnym; krajowy arsenał prawny w dziedzinie zdrowia i edukacji na poziomie mezo.

Na poziomie mikro dotyczy to polityki zarządzania szkołą integracyjną w placówce: definicja projektów (projekt placówki, projekt edukacyjny sukcesu, projekt indywidualnej pomocy specjalistycznej, projekt spersonalizowanej nauki szkolnej). Część koncepcyjna dotyczy definicji zaburzeń, specjalnych potrzeb edukacyjnych, trudności w nauce, przeszkód.

Druga część programu została dotknięta przez globalną pandemię, która spowodowała zamknięcie i walkę o zapewnienie ciągłości edukacyjnej. Szkolenie było zorientowane na profesjonalne podejście opracowane przy tej okazji, poprzez narrację praktyk, zestawienie pytań, propozycje skutecznych praktyk, uwzględnienie uczniów ze specjalnymi potrzebami edukacyjnymi. Ostatnia część programu koncentruje się na pogłębieniu koncepcji, praktyk współpracy, narzędzi wsparcia dla uczniów ze

specjalnymi potrzebami edukacyjnymi. W szczególności dyskusja dotyczy identyfikacji trudności, definiowania problemów w nauce, elementów obiektywnej komunikacji . Prośba nauczycieli dotyczyła szczególnych kwalifikacji prowadzących. Wszyscy prelegenci to byli nauczyciele specjaliści, którzy pogłębili swój kurs poprzez szkolenia zawodowe lub doktorat.

Opis szkolenia

Główne założenie / cel

Zdobycie etycznych i społecznych kwestii edukacji włączającej; poznanie ram legislacyjnych i regulacyjnych szkoły włączającej i jej wdrażania; poznanie środowiska instytucjonalnego, kultury i praktyk specjalistów ds. Edukacji, wsparcia i opieki; profesjonalizacja relacji i budowanie przebiegu szkolenia z rodzinami; identyfikacja, analiza i uwzględnienie specjalnych potrzeb edukacyjnych; projektowanie i udzielanie odpowiedzi pedagogicznych i edukacyjnych.

Cele szczegółowe

Wiedza o tym, jak kolektywnie sporządzić analityczny portret ucznia komunikatywnego, który prowadzi do podejmowania skutecznych i dobrze uargumentowanych decyzji dotyczących jego ścieżki szkolnej tu i teraz w placówce szkolnej; Zainicjowanie pracy kolektywnej wokół budowy repozytorium specyficznego dla danego zespołu (wspólna kultura i wspólny wątek pytań o ucznia); Konstrukcja i/lub wzmocnienie narzędzi wsparcia specyficznych dla kolektywu; Przyjęcie postawy analitycznej praktyk osobistych i zespołowych; Promowanie działań zawodowych wypracowanych w okresie konfirmacji i pierwszej fazy dekonfinicji; Wzmocnienie wymiaru zbiorowego profesjonalistów w szkole Notre-Dame de la Source; Przeprowadzenie refleksji nad zawodem nauczyciela i jego różnymi aspektami; Zlokalizowanie, scharakteryzowanie różnych przestrzeni geograficznych: szkołę, klasę, miejsca zamieszkania/pracy (nauczycieli, uczniów) i zidentyfikować relacje, jakie między nimi utrzymują. Określ ich wymiar instytucjonalny; Określ narzędzia i praktyki, które umożliwiły ciągłość pedagogiczną; Nazwij przeszkody i jak mogły lub nie mogły być pokonane; Zadaj pytanie, co można przenieść na praktykę face-to-face.

Treść:

Filozofia i antropologia edukacji włączającej. Prawo, równość, sprawiedliwość; Znajomość tekstów instytucjonalnych; Klasyfikacja patologii; Koncepcja medyczna / koncepcja społeczna: Deficyt, niezdolność, zaburzenie, upośledzenie; Czynniki środowiskowe, kontekstowe, osobiste; Struktury i systemy szkolne; Postawa edukacyjna: segregacja, integracja, włączanie; Dylematy edukacji włączającej w szkole; Przeszkody i trudności; Specjalne potrzeby edukacyjne; Mediacje relacyjne i instrumentalne; Co-teaching; Projekt edukacyjny i problem uczenia się.

Metodologia

Grupy fokusowe modalność. Zbiorowe studium sytuacji uczniów ze specjalnymi potrzebami edukacyjnymi; Analiza stosowanych narzędzi i praktyk; Wkład pojęciowy; Opracowanie dokumentów i narzędzi; Umieszczenie w perspektywie wykorzystania i oceny tych dokumentów i narzędzi.

Uczestnicy: 16 nauczycieli z cyklu 1, 2 i 3

Nowe aspekty tego szkolenia

- Proces szkolenia jest częścią praktyki kształcenia zawodowego. Ma tę specyfikę, że odbywa się w dwóch miejscach: w szkole, w szkole Notre-Dame de la Source, oraz w Katolickim Uniwersytecie Zachodnim w Angers. Dlatego też angażuje różne profile interesariuszy, takich jak nauczyciele, badacze konferencji, trenerzy nauczycieli i nauczyciele specjaliści. Naprzemiennosc miejsc pozwala na wzmocnienie elementów kultury praktyków.
- Należy zauważyć, bo fakt ten jest dość rzadki, że cały zespół włącza się w działania szkoleniowe, dzięki badaniom prowadzonym przez nauczycieli przedszkola. Praktyka szkolenia poprzez badania odbywa się poprzez przekazywanie obiektów, nad którymi pracowali nauczyciele przedszkola oraz poprzez prowadzenie grup fokusowych (analiza sytuacji uczniów ze specjalnymi potrzebami edukacyjnymi) przez nauczycieli w każdym z trzech cykli. Celem tego podejścia, oprócz ciągłości uczenia się, jest stworzenie praktyk współpracy dla całego zespołu oraz wsparcie w określeniu pozycji nauczyciela specjalisty w zakresie pomocy pedagogicznej i rewalidacji.
- Kolejnym innowacyjnym wymiarem jest temat edukacji włączającej, który nigdy nie był omawiany ze wszystkimi nauczycielami szkoły. Wystarczy ponownie przeczytać artykuły, o które proszono w sprawie edukacji włączającej. Jeśli znajdziemy w nich elementy odnoszące się do zwykłej edukacji, to możemy zwrócić uwagę na ocenę włączającą, określenie przeszkód, które są oczekiwane, oraz elementy specyficzne dla edukacji włączającej. Musimy jednak zgodzić się z tym, że elementy te wymagają więcej czasu niż dopuściliśmy do ich urzeczywistnienia.

Ocena szkolenia i informacje zwrotne od uczestników

Ocena szkolenia przez nauczycieli zależy od kilku czynników: momentu, w którym jest ono prowadzone, modalności, czasu trwania, umiejętności relacyjnych prelegenta, miejsca.

Odnosząc się do momentu, należy zauważyć, że nauczyciele mają bardzo gęsty grafik. Harmonogram szkoleń został opracowany we współpracy nauczycieli z dyrektorem placówki, a następnie z badaczami. Terminy były brane w dniach pedagogicznych lub w czasie urlopu. Dyspozycyjność była bardziej produktywna w czasie wakacji.

Analiza praktyk czy grup fokusowych nie wywołuje początkowo u nauczycieli wrażenia, że metoda ta ma charakter formatywny. Mają oni wrażenie, że wykonują zadanie, które można wykonać bez znaczenia edukacyjnego. Dopiero z czasem dostrzegają, że tworzą się porozumienia i budowane są formy współpracy. Spójność i akceptacja grupy budowana jest na refleksji nad uczniem ze specjalnymi potrzebami edukacyjnymi z innych klas lub innego cyklu.

Wkłady pojęciowe nie wydają im się przydatne, gdy są eksponowane jako zwykła transmisja. Z drugiej strony, gdy trener dokonuje porównań i skojarzeń między pracą a pojęciami, nauczyciele lepiej integrują treści, a to sprzyja szkoleniu.

Szkolenia odbywały się w dwóch różnych układach czasowych: spotkania punktowe i intensywne szkolenia. Pierwsza modalność jest doceniana, jeśli dotyczy konkretnego problemu (na przykład analizy i modyfikacji narzędzi obserwacji). Nie jest, jeśli chodzi o elementy akulturacji nieprzydatne bezpośrednio w codziennej praktyce. Intensywne szkolenie (dwa kolejne dni), ze względu na oderwanie od miejsca ćwiczeń, jest doceniane, ponieważ daje przestrzeń do refleksji i stawiania pytań. Natomiast czas trwania (5 godzin) jest doceniany lub nie, w zależności od klimatu szkolenia stworzonego przez trenera oraz od poczucia, że uczą się czegoś nowego i skutecznego.

Zaproponowane tryby odpowiadały prośbom nauczycieli. Skutecznie respektowaliśmy: pracę twarzą w twarz, aktywną/praktyczną, grupową/teoretyczną, studium przypadku (grupy fokusowe), dzielenie się dobrymi praktykami. Choć forma mistrzowska/teoretyczna nie jest postulowana, nauczyciele żałują, że nie jest bardziej rozwijana podczas niektórych działań szkoleniowych. Nadmierna praca w grupach może stać się nudna i bezproduktywna.

POLSKA

Poniższy raport zawiera krótkie opisy szkoleń przeprowadzonych przez polski zespół MOEC składający się z pracowników naukowych KUL oraz eksperta w dziedzinie rozwoju dziecka. Przedstawione zostały główne cele, treść każdego szkolenia wraz z jego adekwatnością do wymagań projektu. Dodatkowo zamieszczono również podsumowanie informacji zwrotnej przekazanej przez uczestników szkolenia.

Prof. Edyta Gruszczyk-Kolczyńska

Celem spotkań była diagnoza i wspieranie zdolności matematycznych dzieci, ze szczególnym uwzględnieniem diagnozy.

Szkolenie obejmowało 2 spotkania i odbyło się 7 marca 2020 roku oraz 27 czerwca 2020 roku. Tematyka pierwszego szkolenia związana była z omówieniem pedagogicznych i społecznych uzasadnień zasadniczych zmian w ocenianiu dojrzałości matematycznej dzieci przedszkolnych w wieku 5 i 6 lat. Szczegółowo obejmowała ona następujące zagadnienia: zakres niepowodzeń w uczeniu się matematyki i ich destrukcyjne konsekwencje, determinanty dojrzałości do uczenia się matematyki oraz dowody naukowe na to, że dzieci o takiej dojrzałości osiągają sukcesy w uczeniu się matematyki w szkole.

Tematem drugiego szkolenia była prezentacja modelu oceny dojrzałości dzieci do uczenia się matematyki w szkole (założenia oceny, procedury diagnostyczne, stosowane metody). Obejmowało ono również demonstrację procedury oceny z udziałem samych dzieci.

W warsztatach wzięły udział następujące osoby: Dr Barbara Borowska (kierownik projektu w zespole polskim), Iwona Chmurzyńska (dyrektor Przedszkola nr 5 w Puławach uczestnicząca w projekcie), Paweł Szablowski (Wiceprezydent Miasta Puławy), Danuta Smaga (Starosta Powiatu Puławskiego), prof. Krzysztof Szulowski (Poseł na Sejm RP), Monika Suchodolska (Wizytator, Kurator Oświaty w Lublinie), Marzena Klimek (Zastępca Naczelnika Wydziału Edukacji, Sportu i Spraw Społecznych w Puławach), Agnieszka Zamojska (Inspektor Wydziału Edukacji, Sportu i Spraw Społecznych w Puławach), 3 dyrektorów i 20 nauczycieli z puławskich przedszkoli oraz dwóch 6-latków biorących udział w prezentacji oceny realnej i ich rodzice.

Pierwsze spotkanie prowadzone było metodą wykładu z wykorzystaniem licznych narzędzi dydaktycznych. Drugie spotkanie miało charakter warsztatów prezentacyjnych, w których uczestniczyły dzieci. Drugie szkolenie było filmowane w telewizji, nagrywane i prezentowane w regionalnym radiu. Nagranie zostało również zamieszczone na stronie internetowej MOEC. W warsztatach uczestniczyli również dziennikarze z lokalnego radia i czasopism, którzy komentowali wydarzenie na antenie swoich stacji radiowych oraz w lokalnej prasie.

Pozytywne aspekty szkolenia - na podstawie oceny dokonanej przez uczestników:

1. Poznanie podstawowych zasad pomocy dzieciom - jak z nimi pracować, jak pomagać im w pokonywaniu trudności.
2. Szczegółowa analiza istniejących narzędzi obserwacji rozwoju dziecka w różnych sferach rozwoju dziecka oraz analiza porównawcza istniejących arkuszy z propozycją arkusza Erasmus+.

3. Wdrożenie programu prof. E. Gruszczyk-Kolczyńskiej do programu stałego przedszkola.
4. Poszerzenie i utrwalenie nabytych umiejętności pracy z dzieckiem w zakresie kompetencji matematycznych.
5. Poszerzenie pola obserwacyjnego nauczycieli ukierunkowanego na specjalne potrzeby edukacyjne dziecka.

Dr Barbara Borowska

Głównym celem szkolenia prowadzonego przez dr Barbarę Borowską było omówienie zmian rozwojowych związanych z mową dzieci w wieku przedszkolnym. Kolejny ważny cel związany był z zapoznaniem się z nowatorskimi metodami i formami pracy z dziećmi w zakresie nauki mowy, w szczególności z metodą glottodydaktyczną. Szkolenie obejmowało również wskazanie psychofizycznych warunków determinujących rozwój gotowości do czytania i pisania oraz nabywanie umiejętności czytania i pisania przez dzieci w wieku przedszkolnym. Następnie przeprowadzono dyskusję nad trudnościami występującymi w edukacji językowej dzieci przedszkolnych i sposobami zapobiegania im.

Treści szkoleń dotyczyły edukacji językowej w przedszkolu. Szkolenia dotyczyły umiejętności przygotowania dziecka do czytania i pisania poprzez diagnozę słuchową (fonemową i fonetyczną), wzrokową oraz artykulacyjną, czyli wymawianie głosek w izolacji wśród dzieci. Skupiono się na innowacyjnej metodzie "glottodydaktyki" rozwijającej umiejętności czytania i pisania wśród dzieci w wieku przedszkolnym oraz na umiejętności wykrywania trudności związanych z percepcją słuchową, wzrokową i artykulacyjną w przygotowaniu dzieci do czytania i pisania.

Szkolenie obejmowało 6 spotkań, które odbyły się w lutym 2020 roku. Uczestniczyło w nich 8 nauczycieli z Przedszkola nr 5 w Puławach (partnera projektu) wraz z Iwoną Chmurzyńską, dyrektorem tego przedszkola. Dodatkowo zaproszono 8 nauczycieli z Przedszkola nr 16 w Puławach oraz dyrektora tego przedszkola. Spotkania prowadzone były następującymi metodami: wykład z wykorzystaniem prezentacji, warsztaty pokazowe oraz dyskusje.

Zdobycie wiedzy o procesie czytania i pisania jest dla nauczycieli punktem wyjścia w podejmowaniu działań edukacyjnych mających na celu przygotowanie dziecka do nauki czytania i pisania. Nauczyciele są przede wszystkim odpowiedzialni za organizację treści tego procesu, które są specyficzne dla każdego dziecka, gdy zacznie ono uczęszczać do przedszkola. Sukces w nauce czytania i pisania oraz osiągnięcie tych kluczowych umiejętności wymaga od nauczyciela zintegrowanej, operatywnej i aktualnej wiedzy metodycznej. Przygotowanie dzieci do nauki czytania i pisania jest możliwe, jeśli edukacja przedszkolna uwzględnia wspomaganie rozwoju w każdej z wymienionych funkcji.

Wybrane pozytywne aspekty szkolenia dla projektu MOEC na podstawie informacji zwrotnej przekazanej przez uczestników szkolenia:

1. zdobycie nowych umiejętności i wiedzy oraz uzyskanie innego spojrzenia na sprawy zawodowe;
2. szkolenia pobudziły naszą kreatywność i chęć szukania nietypowych rozwiązań dla sytuacji problemowych;
3. wdrażanie i planowanie kreatywnych zabaw do codziennych zajęć;

4. jak stymulować rozwój dziecka poprzez odpowiednie ćwiczenia, rozwój funkcji językowych i słuchowych, rozwój uwagi słuchowej i myślenia;
5. szczegółowa analiza istniejących kart obserwacji rozwoju dziecka w różnych obszarach rozwoju oraz analiza porównawcza istniejących kart z propozycją rozwiązania programu Erasmus+.

Dr hab. Ewa Domagała-Zysk

Celem warsztatów prowadzonych przez Ewę Domagałę-Zysk było przybliżenie nauczycielom zagadnień związanych z:

- 1- Ocena kompetencji społecznych i emocjonalnych dzieci w wieku przedszkolnym;
- 2- Zasady i metody funkcjonalnej oceny potrzeb i mocnych stron dzieci;
- 3- Ocena specjalnych potrzeb edukacyjnych dzieci w wieku przedszkolnym;
- 4- Zastosowanie modelu uniwersalnego projektowania w codziennej edukacji w zróżnicowanych grupach.

Szkolenie, choć realizowane w trybie online, uwzględniało jak najwięcej interakcji i słuchania głosu nauczycieli. Uczestnicy zostali wyposażeni w arkusz ćwiczeń, który gwarantował bardziej aktywny udział. Treść warsztatów była nastawiona nie tyle na poznawanie nowych teorii pedagogicznych, co na dzielenie się przykładami wykorzystania wiedzy w zwykłych, codziennych sytuacjach.

Szczególne uwagę poświęcono - w kontekście oswojania uczestników z polską adaptacją metody ABAS-3 (Adaptive Behaviour Assessment System-3, polska adaptacja Otrębski, Domagała-Zysk, Sudoł 2019) - znaczeniu pedagogicznej obserwacji codziennych emocji i zachowań dzieci, która umożliwia głęboką ocenę i przygotowanie postdiagnostycznego planu naprawczego. Ponieważ szkolenie odbywało się w czasie blokady, znaczną część czasu dyskusji poświęcono na nazwanie sposobów oceny nasilenia i rodzaju potrzeb dzieci związanych z kryzysem pandemii Covid-19.

Szkolenie zostało przeprowadzone w formie 5 warsztatów online, zgodnie z ustalonym harmonogramem. Uczestniczyło w nich 9 osób, w tym dyrektor placówki partnerskiej (Przedszkole Miejskie nr 5 w Puławach). Nauczyciele w informacji zwrotnej podali, że warsztaty miały wiele cennych elementów, w szczególności: poznali nowe narzędzie oceny, które może być wykorzystywane przez nauczycieli przedszkola do badania potrzeb dzieci; lepiej zrozumieli znaczenie wspierania rozwoju nie tylko poznawczego, ale także społecznego i emocjonalnego dzieci; zapoznali się z modelem Uniwersalnego Projektowania Kształcenia i możliwościami wprowadzenia go do swojej regularnej pracy; podnieśli swoje umiejętności cyfrowe z wykorzystaniem komunikatorów i platform internetowych oraz mieli szansę przygotować się do bezpośredniej pracy pedagogicznej z dziećmi po zamknięciu.

Dr Klaudia Martynowska

Głównym celem przeprowadzonych szkoleń było rozwijanie umiejętności nauczycieli w zakresie zarządzania emocjami skierowanymi do dzieci w przedszkolach. Przed wszystkim szkolenia skupiały się na dostarczeniu uczestnikom wiedzy związanej z rozwojem emocjonalnym dzieci w wieku od 2 do 6 lat. Informacje oparte na empirii

pochodziły z dziedziny psychologii, pedagogiki i neuronauki. Rozwijając rozumienie tego, w jaki sposób dzieci wyrażają emocje, jak odbierają i reagują na otoczenie za pomocą emocji, nauczyciele są w stanie zaradzić trudnościom, jakie ich podopieczni mogą napotkać w procesie uczenia się. Szkolenia podniosły umiejętności uczestników w zakresie wczesnej interwencji edukacyjnej na rzecz rozwoju emocjonalnego i relacyjnego dzieci - co z kolei wpisuje się w ogólne cele projektu MOEC.

Zasadnicza część treści szkolenia dotyczyła inteligencji emocjonalnej i odporności psychicznej dzieci w wieku przedszkolnym. Uczestnicy otrzymali teoretyczne ramy każdego z konstruktów wraz z praktycznymi narzędziami przeznaczonymi do diagnozy dzieci i wspomagania ich w rozwoju inteligencji emocjonalnej. Wszelkie dowody empiryczne pochodzące głównie z badań psychologicznych i pedagogicznych zostały przedstawione z dużym naciskiem na implikacje praktyczne. Nauczyciele mieli możliwość omówienia rzeczywistych przypadków dzieci, które doświadczyły poważnych trudności, które utrudniały ich rozwój emocjonalny. Dogłębna analiza skrajnych sytuacji pozwoliła nauczycielom lepiej zrozumieć, jak kluczową i potężną rolę odgrywają wczesne doświadczenia życiowe w przyszłym życiu dziecka, zwłaszcza z perspektywy poznawczej i behawioralnej. Przedstawiono kilka gotowych scenariuszy zajęć stymulujących rozwój emocjonalny dziecka (odpowiednio do jego wieku).

Szkolenia zostały przeprowadzone w formie 4 warsztatów online. W szkoleniach wzięło udział 9 nauczycieli, w tym dyrektor placówki partnerskiej (Przedszkole Miejskie nr 5 w Puławach). Na podstawie informacji zwrotnych od nauczycieli można stwierdzić, że cenili oni sobie dyskusję na temat rzeczywistych przypadków popartych teoretycznymi wyjaśnieniami. Uczestnicy byli zadowoleni z formy szkoleń, która stymulowała otwartą komunikację. W konsekwencji mogli podzielić się swoimi doświadczeniami i zastanowić się nad swoim zachowaniem w kontekście zawodowym, a czasem osobistym. W sumie nauczyciele uznali, że główne cele szkoleń zostały osiągnięte: zdobyli wiedzę i umiejętności, które z pewnością zastosują w swojej pracy z dziećmi.

HISZPANIA

W miesiącach październik i listopad 2020 r. zostały przeprowadzone przez hiszpański zespół MOEC dwie akcje szkoleniowe, w których uczestniczyli profesorowie Universidad Pontificia Comillas oraz nauczyciele Institución Profesional Salesiana, obaj będący członkami hiszpańskiego zespołu MOEC. Pierwszy kurs, prowadzony przez prof. José Antonio Fernández Bravo, dotyczył "ROZWOJU MYŚLI U DZIECI OD 3 DO 6 LAT". Pełne podsumowanie tego kursu można znaleźć na stronie internetowej projektu. 37 nauczycieli wzięło udział w tym warsztacie, który odbył się on-line ze względu na brak możliwości przeprowadzenia go osobiście z powodu zasad dystansu społecznego narzuconych przez pandemię COVID-19.

Drugi kurs, podzielony na cztery dwugodzinne warsztaty, prowadziła pani Marta Fernández Sánchez. Kurs ten dotyczył rozwoju ewolucyjnego dzieci w wieku od 3 do 6 lat oraz wskaźników ryzyka wystąpienia zmian w neurorozwoju. W pierwszych trzech warsztatach zajęliśmy się charakterystyką ewolucyjną dzieci w wieku od 3 do 4 lat, od 4 do 5 lat i od 5 do 6 lat, wraz z najważniejszymi wskaźnikami ryzyka dla każdego przedziału wiekowego. W czwartym i ostatnim warsztacie zajęliśmy się w sposób monograficzny wskaźnikami ryzyka i przeprowadziliśmy pełne badanie przypadków,

wykorzystując instrumenty dostępne na rynku. Z treścią tego działania szkoleniowego będzie można się wkrótce zapoznać na stronie internetowej projektu. Również ze względu na konieczność zachowania dystansu społecznego, te cztery warsztaty zostały przeprowadzone wirtualnie poprzez platformę Teams. W sumie zapisało się 31 nauczycieli, uczestnicząc jednocześnie w zajęciach średnio 25 nauczycieli, a pozostali robili to w sposób asynchroniczny.

Kurs dotyczący rozwoju myślenia u dzieci od 3 do 6 roku życia

Prowadzącym ten kurs był prof. José Antonio Fernández Bravo, który jest doktorem nauk pedagogicznych w specjalności dydaktyka i jedną z najbardziej wpływowych osób w Hiszpanii w temacie rozwoju myśli w ogóle, a matematycznej w szczególności. Poproszono go o udział, ponieważ obszar matematyczny jest zwykle jednym z najbardziej konfliktowych, jeśli chodzi o trudności w nauce we wszystkich kursach edukacji obowiązkowej.

Główny cel

Celem tego szkolenia było zachęcenie uczestników do refleksji nad codziennymi sytuacjami, w których może dojść do rozbieżności między tym, czego nauczyciel chce, aby uczeń się nauczył, a sposobem, w jaki uczeń - niezależnie od wieku - może to zinterpretować, doprowadzając do udzielenia odpowiedzi uznanych przez nauczyciela za błędne.

Drugim celem było przedstawienie uczestnikom kolejności, w jakiej, z perspektywy myślenia, człowiek się uczy: pojmować, wymawiać, zapamiętywać i stosować.

Cele szczegółowe

Możemy wskazać następujące cele szczegółowe:

- Refleksja nad sposobem nauczania w odniesieniu do różnych momentów ewolucyjnych myśli dziecka;
- Wykrycie częstych błędów metodologicznych;
- Poznanie ewolucyjnego rozwoju myślenia i rozumienia pojęć matematycznych;
- Analiza sytuacji w celu wykrycia błędów metodologicznych.

Metodologia

Kurs był realizowany on-line i w sposób synchroniczny, z aktywnym udziałem osób uczestniczących w zajęciach, zarówno w różnych sytuacjach, które były stawiane do analizy, jak i w formułowaniu wątpliwości. Całość została przeprowadzona w ramach jednej sesji.

Uczestnicy

W kursie uczestniczyło 37 nauczycieli, byli to nauczyciele Institución Profesional Salesiana, członkowie hiszpańskiego zespołu MOEC oraz nauczyciele, którzy współpracowali przy ocenie wstępnej wersji narzędzia obserwacji.

Otoczenie czasowe i treningowe

Kurs został zrealizowany 22 czerwca 2020 roku i trwał 4 godziny.

Ze względu na okoliczności związane z sytuacją pandemii, a w szczególności z niewiarygodnie wysoką liczbą zakażeń w Hiszpanii, zaleceniem rządowym było maksymalne ograniczenie spotkań osobistych, poprzez telepracę lub szkolenia wirtualne, kiedy tylko było to możliwe. Z tego powodu kurs odbył się za pośrednictwem aplikacji Zoom, która okazała się optymalnym narzędziem, zarówno do przekazywania treści, jak i do uczestnictwa nauczycieli. W rzeczywistości byli oni przyzwyczajeni do tych narzędzi, ponieważ musieli używać go w ostatnich 6 miesiącach poprzedniego roku szkolnego ze względu na zamknięcie całej populacji hiszpańskiej z powodu COVID.

Wkład w szkolenie

W sposób podsumowujący, najbardziej znaczącymi wkładami były:

- Podjęcie refleksji nad znaczeniem metody jako filaru w działaniach dydaktycznych, z którego później wynikają działania metodyczne;
- Ukazanie znaczenia "metodyki szacunku": szacunku dla sposobu myślenia dziecka, dla jego potrzeb, dla jego indywidualnego rozwoju ewolucyjnego, dla jego sposobu rozumienia naszych wymagań dydaktycznych...;
- Ważne jest, by umieć słuchać odpowiedzi, jakich udziela nam dziecko, a potem analizować, czy gdy nie są one takie, jakich oczekiwaliśmy, wynika to z tego, że nie zrozumiało, że nie wie, jak coś zrobić, czy też że my, jako nauczyciele, nie formułujemy właściwie myśli;
- Rozwój metody C-E-M-A (comprehend, enunciate, memorise and apply) jako naturalnego sposobu uczenia się, który określa kolejność, w jakiej ludzie przyswajają nowe pojęcia w sposób rozumiały;
- Powtórzenie prezentacji pojęć w celu nauczenia się ich w sposób, w jaki są one rozumiane i stosowane w różnych kontekstach;
- Jak ważne dla nauczycieli jest zrozumienie mózgu dziecka, bo w jego odpowiedziach przechowywane są wskazówki, jak myśli ("Pozwólcie dzieciom nauczyć się, jak je uczyć");
- Słuchać dzieci, ich logiki, wyjaśnień.

Wszystkie te aspekty mają bezpośredni związek z niektórymi problemami, które już na etapie edukacji przedszkolnej mogą pojawić się u dzieci. Szczególnie ważne jest, aby wziąć to pod uwagę w obszarze matematycznym, w którym tradycyjnie pojawia się największa liczba uczniów z różnymi problemami ze zrozumieniem i zastosowaniem. W ten sposób był to bardzo produktywny kurs dotyczący rozwoju projektu MOEC.

Kurs dotyczący rozwoju ewolucyjnego dzieci od 3 do 6 roku życia oraz wskaźników ryzyka wystąpienia zmian w neurorozwoju

Kurs ten prowadzony był przez prof. Marta Fernández Sánchez, doktor psychologii ewolucyjnej i psychopedagog. Obecnie pracuje jako doradca w sieci publicznej w Zespole Poradnictwa Edukacyjnego i Psychopedagogicznego i (EOEP); udzielając porad Szkołom Podstawowym i szkolnym Ośrodkom Edukacji Przedszkolnej i Podstawowej.

Brała udział w wydaniu dwóch książek, których tytuły to: *Pensando las emociones: Programa de intervención para educación infantil* (2013) oraz *Pensando las*

emociones con atención plena. Programa de intervención para educación infantil (2017); ponadto opublikowała kilka artykułów naukowych dotyczących tej gałęzi wiedzy.

Główny cel

Zdobycie nowych kompetencji do prowadzenia obserwacji profilaktycznej w klasach wychowania przedszkolnego.

Cele szczegółowe

- 1.- Zrewidowanie najistotniejszych wskaźników normotypowego rozwoju ewolucyjnego w trzech kierunkach wychowania przedszkolnego (3-4 latki, 4-5 latki, 5-6 latki).
- 2.- Zastanowienie się nad możliwymi atypowymi wskaźnikami ryzyka w trzech etapach ewolucyjnych dotyczących zaburzeń w neurorozwoju.
- 3.- Porównać różne psychometryczne skale rozwoju, aby ocenić zróżnicowane pozycje w nich zastosowane.

Metodologia

Metodologia miała charakter online i synchroniczny, z możliwością stałej spontanicznej komunikacji podczas wideokonferencji w celu odpowiedzi na sformułowane przypadki praktyczne, zadawania wątpliwości lub dzielenia się osobistymi refleksjami.

Uczestnicy

W tym kursie uczestniczyło 31 profesjonalistów należących do różnych kontekstów, które są związane z Projektem: Institución Profesional Salesiana, hiszpański zespół MOEC, Universidad Comillas oraz współpracownicy z różnych Centrów szkolnych.

Otoczenie czasowe i treningowe

Całkowity czas trwania tego kursu wynosił 8 godzin, podzielonych na 2-godzinne cztery sesje w dniach 27 i 28 października oraz 3 i 5 listopada 2020 roku.

Cyfrowe otoczenie szkolenia było platformą Teams, aby móc łatwo nagrywać i edytować cztery sesje szkoleniowe. Nagranie z tego kursu zostanie udostępnione na stronie internetowej międzynarodowego zespołu MOEC.

Wkład w szkolenie

Najistotniejsze wnioski z tego kursu to:

- Bardzo ważne jest aktywizowanie sumienia w kierunku koniecznej obserwacji prewencyjnej, aby w porę zaoferować niezbędne środki wsparcia.
- Rozwój podstawowych procesów psychologicznych (percepcji, uwagi i pamięci) pozwala na rozwinięcie podstawowych kompetencji kluczowych dla ogólnego postępu ewolucyjnego.
- Nabywanie umiejętności w zakresie teorii umysłu, sprzyja rozwojowi poznania społecznego.
- Umiejętności w zakresie komunikacji i języka sprzyjają rozwojowi myślenia i dobremu dostosowaniu zachowania.
- Rozwój psychomotoryczny jest bardzo ważnym prekursorem nauki uczonego.
- Kompetencje w zakresie autoregulacji i identyfikacji podstawowych emocji mają ogromny wpływ na rozwój społeczny.

Szkolenie to umożliwiło hiszpańskim profesjonalistom uczestniczącym w projekcie MOEC rozpoczęcie pracy z tymi samymi dowodami i przesłankami teoretycznymi, aby współpracować przy konstruowaniu skali obserwacji. Z drugiej strony, ta okazja szkoleniowa pozwoliła im na refleksję nad ich codziennymi praktykami edukacyjnymi.